

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **M. P.**
zastoupený advokátkou Mgr. Veronikou Hronkovou
sídlem Havlíčkovo nám. 152/4, 591 01 Žďár nad Sázavou

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2025,
č. j. 22744/25/5200-10423-709175, a č. j. 22747/25/5200-10423-709175

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2025, č. j. 22744/25/5200-10423-709175, a č. j. 22747/25/5200-10423-709175, se ruší a obě věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci jako náhradu nákladů řízení částku 20 060 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Veroniky Hronkové, advokátky, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Kraj Vysočina, Územní pracoviště ve Žďáru nad Sázavou (dále jen „finanční úřad“) vyměřil žalobci daň silniční následovně:
  - za rok 2016 platebním výměrem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 338958/21/2914-50523-706703 ve výši 29.625 Kč,
  - za rok 2017 platebním výměrem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 339234/21/2914-50523-706703 ve výši 29.625 Kč,
  - za rok 2018 platebním výměrem ze dne 15. 3. 2021, č. j. 339296/21/2914-50523-706703 ve výši 29.625 Kč
  - za rok 2019 platebním výměrem ze dne 1. 6. 2023, č. j. 1073032/23/2914-00460-709846 ve výši 22.219 Kč (dále jen „platební výměry“).
2. Odvolání žalobce podaná proti výše citovaným platebním výměrům žalovaný rozhodnutími ze dne 21. 8. 2025, č. j. 22744/25/5200-10423-709175, (ohledně platebních výměrů za léta 2016, 2017 a 2018) a č. j. 22747/25/5200-10423-709175 (ve vztahu k platebnímu výměru za rok 2019) – dále jen „napadená rozhodnutí“ – zamítl a napadené platební výměry potvrdil. Proti těmto rozhodnutím brojí žalobce u Krajského soudu v Brně dvěma žalobami podanými dne 21. 10. 2025. Napadené rozhodnutí týkající se platebních výměrů za léta 2016–2018 představuje již v pořadí druhé rozhodnutí ve věci po předchozím zrušení původního rozhodnutí ze strany Krajského soudu v Brně.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhl napadená rozhodnutí, stejně jako předmětné platební výměry, zrušit. Trvá na tom, že není a nikdy nebyl poplatníkem daně silniční ve vztahu k vozidlu – nákladnímu automobilu LIAZ, RZ X (dále jen „vozidlo“), za které měl za předmětná období uhradit silniční daň. O existenci vozidla se dozvěděl až na základě výzev správce daně k podání daňového přiznání k dani silniční za roky 2016, 2017 a 2018. Do té doby nevěděl, že je na něj takové vozidlo formálně registrováno, neboť jej nikdy nevlastnil, neprovozoval, ani jinak neužíval, nemá na něj ani příslušné řidičské oprávnění. Neučinil žádné kroky ve věci registrace předmětného vozidla, jeho podpis na listině nazvané „Žádost o provedení změny – odhlášení motor. vozidla (přívěsu)“ ze dne 23. 6. 1997 (dále jen „žádost o provedení změny“), na jejímž podkladě bylo vozidlo na žalobce v roce 1997 nezákonně zaregistrováno, není jeho, což vyplývá i ze znaleckého posudku PhDr. Vladimíra Svobody z oboru písmoznalectví, který si žalobce nechal zpracovat. Dříve předložené listiny obsahující vzor podpisu žalobce a jeho další podpisy totiž žalovanému pro porovnání nepostačovaly.
4. Žalobce sice vyhotovil čestné prohlášení o tom, že vozidlo bylo zlikvidováno, nicméně pouze z důvodu, aby zamezil dalšímu nárůstu vymáhané daně po jeho vyřazení z registru vozidel. S pravděpodobností hraničící s jistotou lze navíc tvrdit, že v roce 2019 již předmětné vozidlo dávno neexistovalo, neboť bylo poprvé registrováno v roce 1984 a ode dne 16. 6. 1998 po právní stránce není schopno provozu na pozemních komunikacích, neboť nemá platnou pravidelnou technickou prohlídku.
5. Žalobce ve věci namítá, že žalovaný při svém novém rozhodování nerespektoval závěry Krajského soudu v Brně z jeho dřívějšího rozsudku č. j. 30 Af 23/2023-157, když v novém rozhodnutí v podstatě zopakoval svou dřívější argumentaci a doplnil ji o formální odkazy

na rozhodnutí krajského soudu. Zcela pominul závazný právní názor krajského soudu, že čistě formální zápis žalobce jakožto provozovatele vozidla v příslušné evidenci nemůže obstát. Žádostí o provedení změny a její případnou nicotností se zabýval pouze okrajově a blíže nehodnotil ani klíčové důkazy, tedy znalecký posudek, účastnickou výpověď žalobce nebo úřední záznamy Policie ČR. Pakliže prováděl nové důkazní prostředky (zejména výslechy svědků B. a J.), hodnotil je izolovaně a bez přihlídnutí k dalším důkazům.

6. Žalobce namítá nicotnost žádosti o provedení změny vzhledem k padělanému podpisu a nesouhlasí se závěrem žalovaného, že tato námitka nemá relevanci. Podle žalovaného bylo totiž pro posouzení věci stěžejní, že to měl být právě žalobce, kdo se osobně dostavil na dopravní inspektorát za účelem provedení předmětné změny v evidenci. Úřední osoba musela na místě ověřit jeho totožnost, což je běžným postupem ve správním řízení. Tato osoba pak již nezkontroluje pravost podpisu osoby, jež se na místo s žádostí osobně dostaví. Pakliže žalobce tvrdí, že na místě vůbec nebyl, bylo podle žalovaného na něm, aby takové tvrzení prokázal. Žalobce však poukazuje na nesprávnost těchto závěrů žalovaného. Žalobce trvá na tom, že je zcela dostačující předmětný znalecký posudek zpochybňující pravost jeho podpisu na předmětné žádosti. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby více prokázal okolnosti podání žádosti o změnu v roce 1997, když tomuto ani nebyl přítomen a o zápisu v evidenci se dozvěděl až po letech.
7. Stejně tak žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že to byl žalobce, kdo měl prokázat zánik vozidla kupříkladu protokolem o jeho likvidaci. Nejenže jím žalobce nedisponuje, vzhledem k okolnostem případu jím ani objektivně disponovat nemůže. Žalobce shrnul skutečnosti, jež se ve věci podařilo zjistit a jež podpůrně svědčí pro závěr, že vozidlo velmi pravděpodobně již neexistuje. Více možností, jak prokázat zánik existence vozidla, žalobce objektivně nemá.
8. V kontextu postoje žalovaného, že ohledně skutečností uvedených v předchozích dvou odstavcích tíží důkazní břemeno žalobce, poukázal žalobce na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž není důkazní břemeno daňového subjektu bezbřehé a nepatří do něj zejména skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu (zejm. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 31. 8. 2016, sp. zn. 2 Afs 55/2016).
9. Přístup žalovaného je proto nepřiměřeně formalistický, odporuje zásadě volného hodnocení důkazů i zásadě materiální pravdy a rozhodnutí činí vnitřně rozporným a nepřezkoumatelným.

III. Argumentace žalovaného

10. Žalovaný navrhuje podané žaloby zamítnout. Dle jeho názoru je žalobce poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění pozdějších předpisů, neboť v letech 2016 až 2019 byl osobou zapsanou v registru silničních vozidel jako provozovatel vozidla. Daň silniční je daní majetkovou, založenou na formálním stavu zápisů ve veřejném rejstříku (registru silničních vozidel). Žalobce tento základní (formální) princip neprolomil, když neprokázal, že k zápisu jeho osoby do rejstříku silničních vozidel došlo podvodným jednáním.
11. Není pravdou, že by žalovaný opomenul znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Žalovaný řádně zdůvodnil, proč posudek v dané věci postrádá relevanci. Tvrzení žalobce (a závěr posudku), že na žádosti o provedení změny se nenachází žalobcův podpis, nikterak nezpochybňuje, že se žalobce dostavil osobně k úřední osobě, která ověřila jeho totožnost

na základě předloženého občanského průkazu. Pakliže žalobce tvrdí opak, je na něm, aby svá tvrzení prokázal.

12. Žalovaný tedy i nadále zastává názor, že v projednávaném případě důkazní břemeno tížilo žalobce. Daňové řízení není založeno na zásadě vyhledávací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Žalovaného tíží důkazní břemeno pouze ve vztahu k prokázání důvodných pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Žalovaný proto nebyl povinen prokázat žalobcem tvrzenou verzi, že úřední osoba mohla zapsat údaje do technického průkazu vozidla (a následně do evidence) bez osobní přítomnosti žalobce.
13. Na žalobci proto také bylo, aby prokázal, že vozidlo bylo z registru silničních vozidel vyřazeno ještě před rokem 2016, případně že přestalo existovat. Toto důkazní břemeno však rovněž neunesl.
14. Žalovaný taktéž i nadále tvrdí, že žalobce mohl využít institutu civilní určovací žaloby, na základě níž by bylo možné ve věci zjednat nápravu, jež by se promítla do příslušné evidence vozidel. Jelikož žalobce této možnosti nevyužil, vycházel žalovaný z důkazních prostředků, které měl k dispozici.
15. Žalovaný respektoval závazný právní názor krajského soudu, když doplnil dokazování dle jeho požadavků. S výsledky důkazního řízení se řádně vypořádal, a své rozhodnutí tak nemohl zatížit vnitřní rozporností na základě chybného hodnocení důkazů, jak tvrdí žalobce.

IV. Shrnutí dosavadního řízení a nynější řízení před krajským soudem

16. Krajský soud v Brně ve věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 29. 7. 2024, č. j. 30 Af 23/2023-157, v němž přezkoumal rozhodnutí žalovaného týkající se platebních výměrů za léta 2016–2018. Uvedeným rozsudkem bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. Žalovaný byl krajským soudem zavázán zabývat se tvrzeným paděláním podpisu žalobce na žádosti o provedené změny majitele vozidla ze dne 23. 6. 1997, a to i na základě důkazů, jež byly provedeny v řízení před soudem. Na podkladě nově proběhlého dokazování měl žalovaný posoudit, zda je možno na žalobce pohlížet jako na poplatníka daně silniční, nebo je nutno předmětnou listinu, na základě níž došlo k zápisu žalobce do registru silničních vozidel, hodnotit pouze jako zdánlivé právní jednání, jež vůči žalobci nemůže vyvolat právní následky.
17. Následně ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 11. 2025, č. j. 2 Afs 193/2024-47, jímž zamítl kasační stížnost žalovaného. V případě namítané neplatnosti údajů v registru silničních vozidel z důvodu podvodného jednání totiž nebylo možné bez dalšího vycházet z formálního stavu zápisu. Daňové orgány se proto měly namítanou neplatností zabývat jakožto předběžnou otázkou. Za účelem správného stanovení daně měl být žalobce v průběhu daňového řízení v rámci výzvy dle § 92 odst. 4 daňového řádu vyrozuměn o předběžném hodnocení dosavadní důkazní situace, aby měl žalobce možnost na postoj správce daně adekvátně reagovat.
18. Žalovaný vydal svá aktuálně přezkoumávaná rozhodnutí již dne 21. 8. 2025, tedy ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

19. Usnesením ze dne 18. 11. 2025, č. j. 30 Af 41/2025-121 a č. j. 30 Af 42/2025-96, jež nabylo právní moci dne 24. 11. 2025, krajský soud spojil věci vedené pod sp. zn. 30 Af 41/2025 (týkala se platebních výměrů za léta 2016, 2017 a 2018) a 30 Af 42/2025 (týkala se platebního výměru za rok 2019) ke společnému projednání pod spisovou značkou 30 Af 41/2025. Věci se totiž týkaly totožné daně mezi týmiž účastníky, rozdíl spočíval pouze v odlišných zdaňovacích obdobích.
20. Soud při aktuálním přezkumu věci samé rozhodl bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala (resp. žalobce je požadoval jen v případě, že by soud hodlal žalobu zamítnout).

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba je důvodná.

Právní úprava a judikatura

22. Předmětem daně silniční je zdanitelné vozidlo (§ 2 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční). Ve zdaňovacích obdobích, která jsou ve věci aktuálně řešena (roky 2016 až 2019), se jedná o vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů, respektive (po květnu 2017) o nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny; nutnou podmínkou zdanění byla registrace vozidla v ČR (§ 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění do 31. 5. 2017, respektive do 30. 6. 2022).
23. Poplatníkem daně silniční je ten, kdo je jako provozovatel zdanitelného vozidla zapsán v registru silničních vozidel [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční].
24. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, nikoliv faktický stav vlastnictví nebo užívání. Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. Je plně na úvaze zákonodárce, zda je určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně (takto žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31, obdobně i řada dalších rozhodnutí téhož soudu, např. rozsudky ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67, č. 1358/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42, ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Afs 156/2014-58, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 8 Afs 1/2016-40, či ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 Afs 266/2017-41).
25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se rozložení důkazního břemene v daňových věcech dále plyne, že *daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Po daňovém subjektu však nelze požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodu zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit, pokud prokázal obsahem svých povinných evidencí, jakož i záznamem faktické realizace služby, že zdanitelné plnění spočívající v poskytnutí služby samo o sobě bylo dodáno a že bylo i zapláceno* (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dnů 27. 7. 2022,

č. j. 2 Afs 20/2019-46 a 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016-38). Ačkoliv se citované rozsudky vztahovaly k dani z přidané hodnoty, má soud za to, že formulované právní závěry jsou použitelné i na projednávanou věc. Po jejich zobecnění lze uzavřít, že po daňovém subjektu nelze požadovat prokazování skutečností nacházejících se mimo sféru jeho vlivu, prokáže-li všechny relevantní skutečnosti, jejichž zjištění a doložení je v rámci jeho objektivních možností.

26. Podle § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám.
27. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
28. Daňová povinnost k dani silniční zaniká zejména tehdy, pokud zanikne předmět daně, tedy zdanitelné vozidlo. To prokazuje daňový subjekt, pokud to tvrdí. Po daňovém subjektu však nelze požadovat prokázání tvrzených skutečností s absolutní jistotou; stačí prokázat dostatečnou míru pravděpodobnosti. Jestliže vozidlo zaniklo nedávno (ještě v průběhu lhůty pro stanovení daně), je třeba jeho neexistenci prokázat *silnějším* důkazy. Naopak pokud podle daňového subjektu zaniklo v časově vzdáleném období, stačí to prokázat *slabšími* důkazy, a to zvláště pokud je daňový subjekt v dobré víře, že dlouhodobě nemá daňovou povinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, č. 3976/2020 Sb. NSS, body 39 a 40).

Skutková zjištění

29. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul ze správního spisu, a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
30. V roce 2019 provedly orgány daňové správy celostátní kontrolní akci týkající se nákladních motorových vozidel nad 12 tun podléhajících dani silniční. Při ní zjistily, že žalobce je od 23. 6. 1997 zapsán v registru silničních vozidel jako provozovatel nákladního vozidla zn. LIAZ 100.054, RZ ZR 95-74, a je tedy poplatníkem silniční daně. Finanční úřad proto doručil žalobci dne 20. 9. 2019 výzvy k podání daňového přiznání k dani silniční za zdaňovací období (kalendářní roky) 2016 až 2018, a to do 15 dnů od doručení těchto výzev.
31. Z karty předmětného vozidla bylo zjištěno, že jako provozovatel a vlastník je veden žalobce, u způsobu nabytí je uveden údaj „nezjištěno“, jako datum poslední technické prohlídky je uveden 16. 6. 1997 s platností do 16. 6. 1998. Osvědčení o registraci vozidla mělo být vydáno dne 23. 6. 1997 pod č. AAD991230.
32. Dne 23. 9. 2019 podal žalobce u Městského úřadu Žďáru nad Sázavou, Odboru dopravy (dále jen „odbor dopravy“) žádost o zápis zániku vozidla, ke které přiložil čestné prohlášení

o tom, že v roce 2000 bylo vozidlo rozebráno do sběrného dvora, od té doby neexistuje a doklady k němu nemá.

33. Přípisem ze dne 8. 10. 2019, který byl finančnímu úřadu doručen 14. 10. 2019, žalobce finančnímu úřadu sdělil, že předmětné vozidlo nikdy nevlastnil ani neprovozoval. Dle jeho zjištění toto vozidlo prodal dne 18. 6. 1997 pan R. B. panu K. J., k čemuž doložil i kopii kupní smlouvy uzavřené v uvedený den mezi těmito dvěma osobami. K předchozímu čestnému prohlášení uvedl, že tento postup mu byl doporučen na odboru dopravy, aby přerušil placení povinného ručení a daně silniční. Jelikož byl situací velice vystresovaný, čestné prohlášení sepsal, i když majitelem ani provozovatelem vozidla nikdy nebyl.
34. Finanční úřad u žalobce dne 10. 6. 2020 zahájil daňovou kontrolu, před kterou jej obecně vyzval k doložení veškerých dokumentů, dokladů a listin související s předmětnou záležitostí. V rámci daňové kontroly, na které byl žalobce zastoupen svým zástupcem Ing. N. B., však žalobce žádné doklady nepředložil a odkázal na své předchozí vyjádření.
35. Odbor dopravy zaslal finančnímu úřadu na jeho výzvu doklad, na základě něhož bylo vozidlo v registru vozidel zaregistrováno na žalobce, a to žádost o provedení změny ze dne 23. 6. 1997. V ní se žádá o změnu majitele vozidla z osoby R. B. na žalobce (spolu s uvedením čísel občanských průkazů), s podpisy jevícími se jako podpisy R. B. jako žadatele a žalobce jako nového provozovatele a držitele technického průkazu vozidla.
36. V návaznosti na tuto daňovou kontrolu finanční úřad zaslal žalobci dne 30. 7. 2020 pod č. j. 1395315/20/2914-60561-700684 výzvu k prokázání skutečností, v rámci které byl žalobce vyzván mimo jiné k doložení, že za kalendářní roky 2016 až 2018 předmětné vozidlo řádně přiznal v daňovém přiznání k dani silniční a uhradil za ně silniční daň, popř. že zápisy o osobě provozovatele v registru vozidel jsou chybné, nebo že vozidlo neexistuje. Žalobce prostřednictvím svého zástupce finančnímu úřadu sdělil, že všechny podklady, které má k dispozici, již finančnímu úřadu zaslal a zopakoval své stanovisko, že se jedná o zjevně chybný zápis v registru vozidel. V rámci seznámení s výsledkem kontrolního šetření však finanční úřad uzavřel, že žalobce byl dle stavu zápisu v registru vozidel poplatníkem daně silniční ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a je na místě stanovit žalobci daňovou povinnost ve výši vždy 29 625 Kč za jednotlivé roky 2016 až 2018. Výzvou ze dne 4. 11. 2022, doručenou žalobci dne 14. 11. 2022, byl žalobce vyzván k podání daňového přiznání k dani silniční za rok 2019. Žalobci byla finančním úřadem dne 11. 1. 2023 doručena tatáž výzva, jako je popsána v shora, písemnost byla evidována pod č. j. 12462/23/2914-60561-708895, přičemž žalobce zareagoval shodně, jako je popsáno výše. Ze sdělení dosavadního výsledku kontrolního zjištění ze dne 23. 3. 2023, č. j. 311103/23/2914-60561-712732, je patrné, že finanční úřad dospěl k závěru, že za rok 2019 je na místě žalobci stanovit daňovou povinnost ve výši 22 219 Kč, jelikož dne 23. 9. 2019 bylo vozidlo formálně vyřazeno z provozu a evidence.
37. K tomuto žalobce zaslal dne 14. 10. 2020 vyjádření, v rámci kterého předložil čestné prohlášení ze dne 8. 10. 2020, ve kterém zaznamenal svůj podpisový vzor, a další listiny, které v minulosti osobně podepsal, a to k prokázání svého tvrzení, že podpis na žádosti o provedení změny ze dne 23. 6. 1997 není jeho podpisem a že se stal obětí podvodu.
38. Z šetření Policie ČR pak vyplývá, že i druhá podepsaná osoba (pan B.) popřela, že by takovou žádost podala (viz podání vysvětlení pana B. na Policii ČR dne 12. 7. 2023). V rámci

tohoto šetření bylo dále zjištěno, že občanský průkaz č. LK 595553 (uvedený na kupní smlouvě předložené žalobcem u osoby kupujícího, pana J.) byl v minulosti přidělen právě osobě K. J., jak policejnímu orgánu sdělil Městský úřad Hlinsko. Jmenovaný následně policejnímu orgánu nesdělil žádný kladný poznatek k věci (viz úřední záznam policejního orgánu ze dne 2. 8. 2023). Ve vztahu k předmětnému vozidlu bylo také Policií ČR provedeno šetření, avšak k vozidlu nebyly zjištěny žádné poznatky.

39. V rámci znaleckého posudku č. 631-23 ze dne 20. 4. 2023, zpracovaného soudním znalcem z oboru písmoznalectví, PhDr. Vladimírem Svobodou, znalec dospěl k jednoznačnému závěru, že podpis na žádosti o změnu v registru ze dne 23. 6. 1997 není žalobcův. Zkoumaná listina byla znalci předložena v podobě elektrografické kopie listiny. Znalec se proto vyjadřoval i k možnostem zkoumání takové listiny, neboť obecně jsou u takové listiny omezeny možnosti zkoumání, když pro porovnání mohou být použita toliko optická hlediska, parametry a znaky, které jsou patrné a objektivně srovnatelné. Nelze ale porovnat tlak, kontinuitu psacího pohybu, jeho plynulost a posloupnost. V rámci zkoumání je proto znalec schopen objektivně stanovit pouze závěr směřující k vyloučení pravosti kopie podpisu při výskytu markantních rozdílů mezi kopií sporného podpisu a srovnávacími podpisy. Znalec v posudku upozornil, že pakliže by dospěl k závěru, že sporná kopie má se srovnávacími podpisy znaky shodné, nebyl by schopen dále hodnotit tlak apod., a mohl by pouze konstatovat, že jako předlohy pro zhotovení kopie mohlo být použito pravého podpisu – v takovém případě by ale stále nemohl vyloučit možnost technického padělku podpisu (vzhledem k tomu, že zkoumaná listina je toliko kopií). Jelikož znalec dospěl ve věci zkoumaného podpisu k závěru, že porovnáním sporného podpisu s podpisy srovnávacími byly nalezeny výrazné rozdílné znaky, a to jak v obecné, tak zvláštní rovině zkoumání (tedy za užití toliko optických hledisek), nebylo již zapotřebí, aby se dále zaobíral i jinými nežli optickými hledisky – ta jsou totiž zapotřebí zejména v situaci, kdy se podpis toliko po optickém zkoumání stále jeví jako pravý. Proto lze konstatovat, že předložená kopie byla pro zodpovězení požadované otázky dostačující. Znalec v posudku zároveň vyloučil možnost úmyslně zkomoleného podpisu samotným žalobcem.
40. Z výsledku svědka R. B. provedeného správcem daně bylo zjištěno, že si před 30 lety koupil nákladní vůz, podnikal v autodopravě. Podnikání ukončil v roce 1997 a vozidlo prodal K. J. Asi před rokem či dvěma byl svědek kontaktován i policií, která rovněž řešila tuto záležitost. Na policii se svědek tehdy dozvěděl, že asi pan J. přepsal vůz na svého zaměstnance, byl to nějaký pán ze Žďáru, jméno ale svědek nezná. Svědek z toho tedy pochopil, že na pána přepsali auto a následovaly problémy s placením povinného ručení atd. Chtěli tomuto muži pomoci, byl nemocný. Proto si muž od svědka ofotil kupní smlouvu a následně svědka kontaktoval až správce daně. Ohledně převodu vozidla jednal svědek s panem J., poznačil si i jeho číslo občanského průkazu. Druhý muž, který byl přítomen s panem J., byl nejspíš jeho syn. Ohledně převodu vozidla si svědek již nevybavuje, jak k němu přesně došlo, ale buďto proběhl prostřednictvím plné moci, nebo se osobně dostavili s panem J. na inspektorát. Na dotaz, zda svědek zná žalobce, po sdělení jeho jména správcem daně svědek sdělil, že se jedná o muže, o němž jednali na policii. Osobně jej nezná. Po předložení žádosti o provedení změny svědek uvedl, že tuto žádost nevyplnil ani nepodepsal. Jeho podpis je zfalšovaný, rozhodně se nejedná o jeho podpis, nevyplňoval ani předmětnou žádost. Svědek se dále blíže vyjádřil k předmětnému vozidlu. Naposledy jej párkrát zahlédl asi 1 rok – 3 roky po přepisu, tehdy ještě jezdilo.

41. Svědek K. J. k věci před správcem daně vypověděl, že předmětné vozidlo nikdy nevlastnil. Po předložení kupní smlouvy ze dne 18. 6. 1997 sdělil, že tuto smlouvu nepodepsal. Závěrem uvedl, že ve věci byl i na policii, kde podával svědectví. Blíže se nikterak nevyjádřil.
42. K žalobcem navrženému svědkovi F. S. bylo správcem daně zjištěno, že dne 31. 3. 2005 zemřel.
43. Ze sdělení České kanceláře pojistitelů (dále též jen „ČKP“) doručených správci daně dne 20. 10. 2024 a 9. 12. 2024 bylo zjištěno, že ČKP neeviduje žádnou pohledávku dle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ani v souvislosti s předmětným vozidlem neobeslala výzvou k úhradě příspěvku do garančního fondu za nepojištěné období dle zákona č. 168/1999 Sb. (do 31. 3. 2024) a od 1. 4. 2024 zákona č. 30/2024, o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, žádnou osobu.
44. Ze sdělení Městského úřadu Žďár nad Sázavou ze dne 9. 12. 2024 bylo zjištěno, že uvedený úřad eviduje na osobu žalobce čísla vydaných občanských průkazů počínaje rokem 2002. Dne 13. 12. 2024 úřad doplnil, že dřívější údaje není schopen sdělit, neboť listinné žádosti o vydání občanského průkazu již byly skartované.
45. Ze sdělení Ministerstva vnitra, odbor správních činností, oddělení občanských průkazů a cestovních dokladů občanů ze dne 17. 1. 2025 bylo zjištěno, že číslo občanského průkazu žalobce z roku 1997 již není součástí evidence, neboť tyto údaje se vedou toliko 15 let od skončení platnosti občanského průkazu.
46. Žalovaný provedl k důkazu zvukový záznam ze žalobcova účastnického výslechu provedeného v rámci minulého řízení před soudem v téže věci, jež bylo vedeno pod sp. zn. 30 Af 23/2023. Z tohoto výslechu vyplynulo, že žalobce vlastní řidičský průkaz pouze na skupiny vozidel A a B, nikoliv na nákladní vozidla. Vozidlo, u něhož je zapsán jako provozovatel v registru silničních vozidel, by tedy podle zákona řídit nemohl. Na dotaz soudu, jak žalobce přišel ke kupní smlouvě mezi panem B. a panem J., žalobce odpověděl, že v registru silničních vozidel byl založen pouze technický průkaz vozidla. Žalobce si však vzpomněl, že zhruba v letech 1994–1999 (tedy včetně roku 1997) pracoval jako živnostník pro stavebního podnikatele, pana S., který předtím odešel ze stavební společnosti PKS (žalobce pro něj pracoval na zámku Kinských ve Žďáru nad Sázavou). Pan S. si nákladní vozidla pro svou činnost najímal. V návaznosti na tuto vzpomínku žalobce zjišťoval různé kontakty pana S. a zjistil, že žena jeho švagra stále ještě pracuje ve firmě PKS jako účetní. Sdělil jí registrační značku vozidla LIAZ, požádal ji, aby se po něm podívala a ona mu donesla kupní smlouvu z roku 1997 k tomuto vozidlu. Žalobce dále soudu sdělil, že neví, zda číslo jeho občanského průkazu uvedené na žádosti o zápis do registru je správné, že to nezjišťoval. Dnes již má pochopitelně nový občanský průkaz. Na dotaz soudu, zda se mohl někdo v minulosti k číslu jeho občanského průkazu dostat, odpověděl, že si právě teď vzpomněl, že pan S. po něm jednou chtěl, aby mu půjčil svůj občanský průkaz kvůli vystavení faktury. Stalo se to až 2–3 roky poté, co byl u pana S. zaměstnán, když už měl v pana S. důvěru.
47. Krajský soud k tomu již v rámci minulého řízení podotknul, že žalobce nebyl schopen na jednání uspokojivě vysvětlit, jak bylo možné jen na základě samotné registrační značky nákladního vozidla vypátrat smlouvu o jeho převodu. Stejně tak žalobce nevysvětlil, proč si

teprve v rámci výslechu před soudem vzpomněl, že si od něj pan S. okolo roku 1997 půjčoval občanský průkaz, ačkoliv již finanční úřad mu nejpozději v platebním výměru sděloval, že nepovažuje jeho příběh za věrohodný, protože na žádosti o změnu provozovatele v registru vozidel ze dne 23. 6. 1997 je uvedeno číslo jeho občanského průkazu.

48. Naproti tomu na rozdíl od žalovaného nemá krajský soud za to, že by věrohodnost žalobcových skutkových tvrzení nějak snižoval fakt, že předal Městskému úřadu Žďár nad Sázavou čestné prohlášení o tom, že předmětné nákladní vozidlo bylo zlikvidováno. Žalobce tento svůj krok finančnímu úřadu obratem vysvětlil, a to uvěřitelným způsobem. Ve stresové situaci, do níž se dostal, se prostě snažil o rychlé řešení, které zajistí, aby se dále nezvyšovaly částky, k jejichž platbám by byl povinen.
49. Žalovaný dne 19. 6. 2025 seznámil žalobce písemností č. j. 15781/25/5200-10423-709175 s hodnocením doplněného dokazování.

Žádost o zápis do registru vozidel jako zdánlivé právní jednání

50. Žalovanému lze přisvědčit v obecné premise, že silniční daň je daní majetkovou a vychází z formálního stavu zápisů v registru silničních vozidel. Krajský soud však již ve svém předchozím rozsudku v této věci (č. j. 30 Af 23/2023-157) vyslovil závazný právní názor (jenž později potvrdil i Nejvyšší správní soud), podle něž tento obecný princip bude prolomen, prokáže-li se, že žalobce byl zapsán do registru silničních vozidel na základě zdánlivého právního jednání, jež nemohlo vyvolat právní účinky. Podle žalovaného se to v nynějším případě prokázat nepodařilo. Krajský soud je opačného názoru. Se žalovaným se sice soud shoduje v tom, co z jednotlivých důkazů vyplývá, ale zcela jinak je hodnotí jako celek, v jejich vzájemné souvislosti.
51. Žalovaný se měl podle závazného právního názoru krajského soudu zabývat tvrzením žalobce o tom, že podpis na žádosti o provedení změny není jeho pravým podpisem. V této souvislosti žalovaný nově provedl důkaz znaleckým posudkem, který předložil žalobce, avšak namísto jeho bližšího hodnocení uzavřel, že posouzení pravosti podpisu žalobce na předmětné žádosti nemá žádného významu. Žalovaný při tom bez dalšího vyšel z obecného konstatování, že žalobce musel být na registru silničních vozidel ztotožněn přítomnou úřední osobou, jak je běžnou úřední praxí, neboť žádost byla dle svého obsahu podána osobně.
52. Taková úvaha se zakládá na neprokázaných předpokladech, a nemůže proto obstát. Žalobce vůči žádosti ze dne 23. 6. 1997 o provedení změny namítá a znaleckým posudkem prokazuje, že jeho podpis byl zfalšován. Současně dokládá kupní smlouvu ze dne 18. 6. 1997, kterou původní majitel vozidla R. B. (figuruje i v předmětné žalobcem zpochybněné žádosti ze dne 23. 6. 1997) prodal vozidlo K. J., č. OP LK 595553. Ze sdělení Městského úřadu Hlinsko vůči policejnímu orgánu v rámci šetření pod č. j. KRPJ-77561-22/TČ-2023-16420 vyplynulo, že tento občanský průkaz byl v minulosti skutečně vydán na osobu K. J. K. J. k věci blíže ničeho neuvedl, nikterak se ani nevyjádřil k tomu, jak se jeho iniciály mohly objevit na smlouvě. Oproti tomu R. B. potvrdil, že smlouvu skutečně podepsal a popsal bližší okolnosti prodeje vozu před 30 lety, na něž si vzpomněl. Vystává tedy logická otázka, jestliže existuje kupní smlouva na vozidlo datovaná dnem 18. 6. 1997, z jakého důvodu byla po pěti dnech od tohoto prodeje podána žádost o provedení změny nikoliv na K. J., ale právě na osobu žalobce, jehož podpis

na žádosti nadto není pravý. Pochybnosti v daném případě zesiluje i skutečnost, že v rámci karty vozidla je jako způsob nabytí tohoto vozidla žalobcem uvedeno „nezjištěno“.

53. Za těchto okolností obecné konstatování žalovaného o tom, že úřední osoba působící na registru silničních vozidel řádně ověřila totožnost žalobce, o němž ani není jisté, že se na místo dostavil, nelze v žádném případě akceptovat. Znalecky prokázaný fakt, že podpis na žádosti není žalobcův, nelze odbýt jen nepodloženým tvrzením, že úředník za přepážkou si jistě vzorně plnil své povinnosti, jak je obvyklé. Tím spíše, pokud žalovaný ani nebyl schopen ověřit, zda vůbec číslo občanského průkazu uvedené na žádosti skutečně odpovídá tehdejšímu průkazu žalobce (vzhledem ke sdělením Městského úřadu Žďár nad Sázavou a Ministerstva vnitra). I pokud by nicméně tato skutečnost prokázána byla, bez dalšího by z tohoto zjištění nebylo možné vyvozovat další závěry – i v takovém případě by totiž za stávající důkazní situace nadále zůstalo skutečností, že žalobce k žádosti zkrátka nepřipojil svůj podpis.
54. Rovněž nelze přisvědčit závěru žalovaného, že z výpovědí R. B. a K. J. nebyly zjištěny nové skutečnosti s odůvodněním, že výpovědi byly rozporné. Žalovaný byl povinen tyto výpovědi hodnotit nejen jednotlivě, ale též ve vzájemné souvislosti, a to se všemi ostatními důkazy v řízení již provedenými – nikoliv tedy prostým porovnáním obsahu těchto výpovědí.
55. Krajský soud dospěl po zhodnocení těchto dvou výpovědí (B., J.) k následujícím závěrům. Verze R. B. koresponduje jak s předloženou kupní smlouvou ze dne 18. 6. 1997 (resp. její kopii) a dále též s obsahem výpovědi samotného žalobce, alespoň tedy v části, že se vůbec snažil onu kupní smlouvu v této specifické situaci zajistit. Žalobce sice uvedl, že zkontaktoval účetní působící u jeho bývalého zaměstnavatele, která mu smlouvu obstarala. Naproti tomu svědek hovoří o tom, že „chtěli pánovi pomoci“ a že si od něj žalobce smlouvu ofotil. Přestože dosud nebylo zcela objasněno, jakým způsobem či jakými kroky si tedy žalobce smlouvu obstaral, jeví se pravděpodobné, že mu ji v nějaké fázi poskytnul svědek B. Ten potvrdil i její obsah a okolnosti tehdejšího prodeje. V tomto kontextu zůstává osamocená pouze výpověď K. J. Je proto nutné se přiklonit k závěru, že je prokázána verze vyplývající ze všech ostatních důkazů – tedy zejména znaleckého posudku o padělání předmětného podpisu žalobce, kupní smlouvy ze dne 18. 6. 1997 o prodeji předmětného vozidla, výpovědi svědka B. ohledně prodeje i jeho okolností a taktéž z výpovědi žalobce, která je s těmito důkazy rovněž souladná. Pakliže žalovaný hodlá zjištěné skutečnosti zpochybňovat, pak je třeba opak řádně prokázat (kupříkladu znaleckým zkoumáním podpisů na kupní smlouvě ze dne 18. 6. 1997).
56. Žalovaný ve svém rozhodnutí zopakoval názor, že mohl žalobce svá práva uplatnit taktéž u civilního soudu prostřednictvím určovací žaloby. Krajský soud opětovně uvádí, že i ve shodě se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci (č. j. 2 Afs 193/2024-47) byl žalovaný povinen se namítanou zdánlivostí právního úkonu, spočívajícího v žádosti o zápis do registru vozidel, důsledně zabývat jakožto předběžnou otázkou. Navíc, podle názoru zdejšího soudu, by žalobce mohl před civilním soudem napadat pouze platnost svého soukromoprávního jednání (např. podpis na kupní smlouvě). V nynější věci jde však o jednání veřejnoprávní (zápis do registru vozidel), jímž by se civilní soud přímo ani zabývat nemohl. Rozsudek, na který žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 4. 2025, č. j. 15 Af 12/2022-188), vychází ze zcela jiné skutkové situace. Řešil se v něm nezpochybněný prodej vozidla a smyšlená ztráta technického průkazu, kterou tvrdil žalobce.

Zánik vozidla

57. Krajský soud následně posuzoval námitku žalobce, že vzhledem k plynutí času je vysoce pravděpodobné, že vozidlo již ani neexistuje, resp. neexistovalo ani k datu vydání předmětných platebních výměrů. Žalovaný sice připustil, že zánik věci samé by, pakliže by byl řádně prokázán, i s přihlédnutím k časovému odstupu, představoval skutečnost rozhodnou pro zánik daňové povinnosti, nicméně žalobce dosud nepředložil doklad o likvidaci vozidla ani žádnou podobnou listinu.
58. Soud rekapituluje, že žalobce sepsal čestné prohlášení o zániku vozidla v roce 2000, na jehož podkladě došlo dne 23. 9. 2019 k záznamu o zániku vozidla v evidenci. Jak sám žalobce uvedl, toto prohlášení vyhotovil především za účelem zamezení narůstání další daňové povinnosti do budoucna, než bude vyřešen neoprávněný zápis vozidla do registru silničních vozidel.
59. Dále soud shrnuje, že žalobce, který se dle svého tvrzení nikdy vlastníkem vozidla v minulosti nestal, by skutečně v takové situaci neměl jak prokázat, že vozidlo již fyzicky neexistuje. Z toho důvodu by proto nebylo v jeho možnostech doložit např. doklad o likvidaci vozidla, když by k vozidlu z logiky věci nedisponoval jediným dokumentem.
60. O vozidlu bylo provedeným dokazováním zjištěno, že k jeho první registraci došlo v roce 1984, jak plyne z údajů evidenční karty vozidla – k roku 2016 by tedy stáří vozidla činilo 32 let. Poslední provedená technická prohlídka vozidla byla platná od data 16. 6. 1997 (provedena tedy byla ještě před podpisem kupní smlouvy mezi pány B. a J. ze dne 18. 6. 1997) do 16. 6. 1998. Následně již žádná další technická prohlídka neproběhla. Ve vztahu k tomuto vozidlu nemá žádné pohledávky ani Česká kancelář pojistitelů. Zároveň nebylo k vozidlu nic bližšího zjištěno šetřením Policie ČR, vozidlo nebylo ani fyzicky dohledáno. Tyto indicie nasvědčují tomu, že po datu sporného zápisu do evidence (dne 23. 6. 1997) nebylo s vozidlem po faktické stránce velmi pravděpodobně nic podstatného činěno – zřejmě tedy nebylo ani provozováno, jak uvádí žalobce. Jestliže je náhodně zahlédl svědek B., dle jeho tvrzení jej spatřil jeden rok až tři roky poté, kdy je prodal, později již nikoliv.
61. Je pravdou, že v obecné rovině by pro stanovení silniční daně nebylo rozhodné, zda toto vozidlo bylo provozováno či nikoliv. V kontextu námitek žalobce v této specifické situaci mají však i tato zjištění svá opodstatnění. Jednak podporují tvrzení žalobce o tom, že o existenci vozidla, natož pak o jeho zápisu, nemusel vědět – z dohledaných záznamů o vozidle totiž nebyl zjištěna jediná informace o tom, že by kdy vůči vozidlu jakkoliv jednal právě žalobce (technické prohlídky, pojištění, pokuty atp.). Naopak veškeré podstatnější úkony vůči tomuto vozidlu byly provedeny ještě před tím, než se měl žalobce stát vlastníkem tohoto vozidla. Ze zjištěných záznamů o vozidle pak plyne, že v blízké době po datu zápisu žalobce do rejstříku silničních vozidel bylo toto vozidlo s největší pravděpodobností prakticky ponecháno ladem – pokud vůbec nadále existovalo. A z toho pak lze vyvodit s vysokou pravděpodobností závěr, že o řadu let později, v době zahájení daňového řízení, již vozidlo nejspíš ani neexistovalo.
62. Právě s ohledem na nastalou situaci má krajský soud za to, že je v dané věci využitelná judikatura Nejvyššího správního soudu ohledně výjimečného prolomení rozložení důkazního břemene v daňových věcech, konkrétně č. j. 2 Afs 20/2019-46 (rozsudek ze dne 27. 7. 2022) a č. j. 2 Afs 55/2016-38 (rozsudek ze dne 31. 8. 2016), jejíž závěry jsou

podle názoru krajského soudu po zobecnění použitelné i na posuzovanou věc, přestože se citované judikáty vztahovaly k dani z přidané hodnoty. Za situace, která nastala v projednávané věci, totiž podle krajského soudu není možné po žalobci požadovat prokázání dalších skutečností, které se s ohledem na veškerá zjištění v tomto případě již jeví jako okolnosti nacházející se mimo sféru jeho vlivu. Žalobce ve věci vskutku nemohl prokázat více, pakliže tvrdí (a podle dosavadního průběhu dokazování se toto tvrzení jeví jako reálně možné), že se vlastníkem vozidla v minulosti nestal a o jeho existenci se dozvěděl právě až v souvislosti s aktivní činností správce daně. Bude proto na žalovaném, aby ve věci případně prokázal, že předmětné vozidlo k rokům 2016, 2017, 2018 a 2019 stále ještě existovalo, a bylo tak možno z něj vyměřit silniční daň, jelikož z dosavadního průběhu řízení vyplývá s vysokou pravděpodobností pravý opak. Důkazy, které byl žalobce objektivně schopen obstarat v rámci dosavadního řízení, byly zřejmě vyčerpány. A jak již bylo výše řečeno, s ohledem na plynutí času je vysoce pravděpodobné, že vozidlo fyzicky zaniklo již před zahájením nynějších daňových řízení. Opačný závěr nechť případně prokáže žalovaný.

63. V této souvislosti krajský soud navíc opětovně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, č. 3976/2020 Sb. NSS, body 39 a 40, podle něhož v případě, že podle daňového subjektu zaniklo vozidlo v časově vzdáleném období, stačí to prokázat *slabšími* důkazy, a to zvláště pokud je daňový subjekt v dobré víře, že dlouhodobě nemá daňovou povinnost. V daném případě má žalobce dokonce za to, že daňovou povinnost ve vztahu k vozidlu v minulosti nikdy neměl.

Zrušující výrok

64. Ačkoli se důvody, pro které považuje správní soud napadené rozhodnutí za nezákonné, i nadále vztahují i k výše specifikovaným platebním výměrům finančního úřadu, přistoupil krajský soud jen ke zrušení rozhodnutí odvolacího. Nevyužil možnosti zrušit společně s ním též rozhodnutí prvostupňové, jak by mu to umožňoval § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť tuto pravomoc by měly správní soudy využívat pouze výjimečně, zejména tam, kde prvostupňové rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno nebo kde odvolací orgán nebude moci vady tohoto rozhodnutí sám napravit (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, č. 1456/2008 Sb. NSS, str. 4). Možnosti nápravy v odvolacím řízení v režimu daňového řádu však mají specifickou povahu a umožňují odvolacímu orgánu, aby napadené rozhodnutí sám změnil, případně napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. V daňovém odvolacím řízení je tedy důsledně uplatňován apelační princip, v rámci něhož musí náprava vad rozhodnutí i vad řízení, jež vydání daňového rozhodnutí předcházely, proběhnout v rámci odvolacího řízení. Proto krajský soud zrušil pouze obě napadená rozhodnutí, vrací věc žalovanému k dalšímu řízení a ponechává na něm, jakým procesním způsobem se s nastíněnými vadami svého rozhodnutí vyrovná.

VI. Závěr a náklady řízení

65. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadená rozhodnutí pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78

odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto:

66. Žalovaný se bude muset znovu zabývat předběžnou otázkou, zda byl žalobce do registru silničních vozidel zapsán po právu. Nesprávně totiž vyhodnotil význam některých důkazů, zejména písmoznaleckého posudku a výpovědí svědků B. aj., a jejich souvislost s dalšími důkazy. Za současného důkazního stavu rozhodně nelze učinit závěr, že žalobce lze považovat za poplatníka silniční daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční. Teprve pokud žalovaný podloží svůj závěr dalšími důkazy, může se případně zabývat navazující otázkou – zda předmětné vozidlo ještě vůbec fyzicky existovalo v těch letech, za něž daňové orgány žalobci doměřily daň. Žalobce v tomto ohledu učinil maximum a více důkazů po něm nelze žádat, jelikož je podle své skutkové verze ani nemůže mít k dispozici. Důkazní břemeno v tomto směru tak opět leží na žalovaném, jelikož z doposud zjištěných skutkových okolností vyplývá důvodný předpoklad, že sporné vozidlo již před drahnou dobou zaniklo.
67. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za obě žaloby ve výši 6 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobám ve výši 2 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem.
68. Zástupkyně strany žalující učinila celkem 2 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – jednalo se o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS] a písemné podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu].
69. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu z tarifní hodnoty 111 094 Kč (součet jednotlivě vyměřených daní za léta 2016–2019) odměna ve výši 5 580 Kč. Zástupkyni dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč za každý úkon. Celkem tak žalobci náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 12 060 Kč.
70. Výše nákladů za celé soudní řízení, jež je žalovaný povinen žalobci uhradit, tudíž činí 20 060 Kč (8 000 + 12 060). Zástupkyně žalobce není plátkyní DPH, proto přiznané náklady nebyly o její sazbu dále navyšovány.
71. Obecná třídní lhůta pro splnění povinnosti uložené soudem (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) by pro účely úhrady nákladů soudního řízení správního nebyla přiměřená. Jednak proto, že rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem doručení (§ 54 odst. 5 s. ř. s.), a dále z důvodu, že podle zkušeností správních soudů mají správní orgány potíž takto krátké lhůty dodržet s ohledem na své vnitřní administrativní členění a nutnost schválit odeslání peněz příslušným vedoucím zaměstnancem. Proto ji soud prodloužil na jeden měsíc.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. 5. 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu